

Πολυαγαπημένε μου θείε,

Σε γνώρισα μέσα από το βουρκωμένο βλέμμα της μητέρας σου και μαυροφορεμένης γιαγιάς μου Χρυσάνθης και την πικραμένη έκφραση στο πρόσωπο του πατέρα σου και παππού μου Ανδρέα, από το καντήλι που ήταν πάντοτε αναμμένο για εσένα στο τζάκι του πατρικού σου και από τα επιμελώς καθαρά και φρεσκοσιδερωμένα ρούχα στη ντουλάπα σου, με τη γιαγιά να σου έχει πάντα φυλαγμένα λεφτά στη τσέπη του πουκαμίσου σου, περιμένοντας σε να έρθεις για να τα φορέσεις, να ξαποστάσεις, να μοιραστείς τα νέα σου μαζί της και μετά να ανταμώσεις με τους φίλους σου.

Σε γνώρισα μέσα από την καλά κρυμμένη θλίψη της αδελφής σου και μητέρας μου Μηλίτσας και του γαμπρού σου και πατέρα μου Κρίνου, από την αδειανή σου θέση στο οικογενειακό μας τραπέζι και από τα 44 κομμάτια βασιλόπιπτας που πάντοτε η μητέρα μου είχε κρατημένα για σένα.

Σε γνώρισα μέσα από τα μάτια του ανιψιού σου και αδελφού μου Ανδρέα, στον οποίο έτρεφες ιδιαίτερη αδυναμία. Ίσως να γνώριζες τη θλιβερή συνέχεια, γι αυτό την τελευταία φορά που τον αντάμωσες δεν τον άφηνες από την αγκαλιά σου.

Σε γνώρισα μέσα από το όνομα που μου χάρισαν οι γονείς μου, αφού η θεία πρόνοια καθόρισε την ημέρα που γεννήθηκα να συμπίπτει με αυτήν που εσύ χάθηκες και ο παππούς με τη γιαγιά με προσφώνούσαν όπως εσένα « Ο Χαρής μου», παρόλο που αυτό δεν μπόρεσε ποτέ να απαλύνει τον αβάσταχτό πόνο και καημό τους.

Σε γνώρισα μέσα από τις φωτογραφίες σου, όταν ξεφύλλιζα τα άλμπουμ της οικογένειας μας, τότε που η χαρά και η ευτυχία ήταν έκδηλα αποτυπωμένη στα πρόσωπα όλων σας. Μέσα από το έντεχνα διπλωμένο χαρτάκι σου που πρόσφατα κατάφερα να ξεδιπλώσω σωστά και έγγραφες

πάνω του «Άνοιξε αυτό το τετράγωνο και θα βρεις την καρδιά μου» και αφού την βρήκα έγραφες πάνω σε αυτή «Άνοιξε την καρδιά μου για να βρεις τη σκέψη μου».

Σε γνώρισα μέσα από εκείνο το ξύλινο σπιτάκι, ομοίωμα του πατρικού μου, που έφτιαξες με σπιρτόξυλα και παραμένει στο ίδιο σημείο από τότε που το δώρισες στη μητέρα μου.

Σε γνώρισα μέσα από τις περιγραφές συγγενών και φίλων «Λεβέντης στην ψυχή λεβέντης και στο κορμί».

Γεννημένος στις 19 Μαρτίου του 1954, μεγάλωσες στο αγαπημένο σου χωριό Τσακκίστρα και έχτισες τα όνειρα για τη ζωή σου. Αποφοίτησες από την Τεχνική Σχολή Μόρφου και ετοιμαζόσουν, μετά τη στρατιωτική σου θητεία, να σπουδάσεις Πολιτικός Μηχανικός.

Στις 20 Ιουλίου 1974 θα απολυόσουν από την Εθνική Φρουρά και οι γονείς σου ετοίμαζαν τρικούβερο γλέντι. Όμως η Τουρκική εισβολή σε πρόλαβε και η χαρά μετατράπηκε σε θλίψη και αγωνία για τη ζωή σου.

Υπερασπιζόμενος την πατρίδα σου, εκεί όπου τάχθηκες να την υπηρετήσεις, στο Φυλάκιο 1083 του 3^{ου} Λόχου του 211 Τάγματος Πεζικού, στον Τράχωνα, μαζί με τους συνάδελφούς σου Αλέξανδρο Παπαχριστοφόρου, Σάββα Μιχαλάκη, Ιωάννη Σκαλιστή και Κώστα Πολυδώρου, παραμείνατε πιστοί στον όρκο σας:

«Να υπερασπίζω με πίστη και αφοσίωσιν, μέχρι της τελευταίας ρανίδος του αίματος μου τας Σημαίας. Να μην τας εγκαταλείπω μηδέ να αποχωρίζομαι ποτέ απ' αυτών».

Κρατήσατε το Φυλάκιο σας μέχρι το απόγευμα της 22ας Ιουλίου 1974, αποκρούοντας τις αλλεπάλληλες επιθέσεις των Τούρκων, οπότε και υπογράφηκε η Συμφωνία Καταπαύσεως του Πυρός. Εσείς, οι εθνοφρουροί του Φυλακίου 1083 σεβαστήκατε και τηρήσατε τη Συμφωνία αυτή και παρά τον

κάματο του αγώνα σας που διήρκησε 2 συνεχόμενες ημέρες, θα πρέπει να νοιώσατε ανακουφισμένοι και δικαιωμένοι που δεν καταλήφθηκε η θέση σας από τον εχθρό.

Οι Τούρκοι όμως, κατά παράβαση της Συνθήκης Καταπαύσεως του Πυρός, επιτέθηκαν το πρωί της 23^{ης} Ιουλίου εναντίον του Φυλακίου σας και έκτοτε η τύχη όλων σας αγνοείτο.

Από εκείνη την ημέρα ξεκίνησε ο Γολγοθάς της οικογένειας μας, η οποία απεγνωσμένα προσπαθούσε να μάθει που βρισκόσουν. Οι ανακριβείς πληροφορίες για το ενδεχόμενο να ήσουν ζωντανός και αιχμάλωτος στην Τουρκία, άνοιγαν παράθυρα ελπίδας. Ακόμα και όταν προσπαθούσα να κάνω εκπλήξεις στη γιαγιά μου, όταν επέστρεφα στο χωριό μας για διακοπές πάντα μου έλεγε «Α ρε Πελλοχαρή μου να δεις τζιαι που ο άλλος ο Χαρής μου έτσι εν να έρτει μιαν ημέρα». Δυστυχώς όμως η ελπίδα αυτή δεν επαληθεύτηκε και οι γονείς σου έφυγαν από τη ζωή με πίκρα στη ψυχή τους.

Πρόσφατα όμως το όνειρο της μάνας μου ότι γύρισες στο σπίτι σου βγήκε αληθινό, αφού λίγες μέρες μετά ενημερωθήκαμε από τη Διερευνητική Επιτροπή Αγνοουμένων ότι τα οστά σου βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο στην περιοχή Τράχωνα, προφανώς εκεί που οδηγηθήκατε μετά την κατάληψη του φυλακίου σας και εκτελεσθήκατε από τους Τούρκους.

Να περιμένεις 44 χρόνια για να ανταμώσεις το δικό σου άνθρωπο και στο τέλος να αντικρίζεις ένα τέλεια στημένο παζλ με οστά πάνω σε ένα τραπέζι στις 7 Φεβρουαρίου του 2018. Αυτή ήταν η πιο δύσκολη μέρα της ζωής μου βλέποντας τη μάνα μου να σε αγκαλιάζει, να σε φιλά και να σιγομουρμουρίζει «Α ρε Χαρή μου εν έτσι που σε άφησα».

Προσπάθησα όλα αυτά τα χρόνια να δώσω απαντήσεις στα ΓΙΑΤΙ για το κακό που μας βρήκε. Σήμερα πιστεύω ότι τα

κατάφερα « Ήταν συνειδητή η επιλογή να παραμείνεις πιστός και αφοσιωμένος στην εκτέλεση του καθήκοντος σου, αρνούμενος να υποχωρήσεις, επειδή με αυτές τις αρχές και ιδανικά σε ανέθρεψαν οι γονείς σου».

Τον πόνο και τη θλίψη της οικογένειας μας, σήμερα διαδέχεται η τιμή και η περηφάνια, αφού η Πολιτεία σε κατέταξε στο Πάνθεο των Ηρώων Υπερασπιστών της Ανεξαρτησίας και Εδαφικής Ακεραιότητας της Κύπρου και γι αυτό θα σου χρωστούμε αιώνια ευγνωμοσύνη.

Το αγαπημένο σου χωριό, η Τσακκίστρα ντυμένη σαν νύμφη, σε υποδέχεται στην αγκαλιά της με τιμές ήρωα.

Με την ευκαιρία αυτή θα ήθελα εκ μέρους της οικογένειας μας να εκφράσουμε τις θερμές μας ευχαριστίες προς:

Τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρο.

Τον κύριο Νέστορα Νέστορος και το προσωπικό της Διερευνητικής Επιτροπής Αγνοουμένων.

Τον πρώην Υπουργό Υγείας κύριο Σταύρο Μαλά.

Την Εθνική Φρουρά.

Το Κοινοτικό Συμβούλιο Τσακκίστρας.

Τους συμπολεμιστές του θείου μου από το 211 Τάγμα Πεζικού.

Όλους τους συγγενείς, συγχωριανούς και φίλους που τιμούν σήμερα το θείο μου με την εδώ παρουσία τους.

Είμαι σίγουρη ότι εκεί ψηλά που θα φτερουγήσει η ψυχή σου, θα πραγματοποιηθεί απόψε το γλέντι της 20^{ης} Ιουλίου του 1974. Ο παππούς και η γιαγιά, χωρίς βουρκωμένα μάτια και με φωτισμένα από χαρά πρόσωπα, θα σε καμαρώνουν να σέρνεις το λεβέντικο σου χορό, όπως τότε, πριν έρθει το μεγάλο κακό.

Καλό παράδεισο θείε μου

Χαρίς φάνη